

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **B. B.**, narozený X
státní příslušnost Gruzie
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2024, č. j. KRPU-125475-51/ČJ-2024-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6. 8. 2024, č. j. KRPU-125475-51/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, **se zrušuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2024, č. j. KRPU-125475-51/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění o třicet (30) dnů, od uplynutí doby trvání zajištění, která byla žalobci stanovena podle téhož ustanovení v rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2004, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

KRPU-125475-40/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, a to v rámci jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, kdy lhůta vyprší ke dni 11. 9. 2024. Současně se žalobce domáhal toho, aby bylo jeho zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně namítl, že je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí odůvodnila toliko obecnými úvahami, aniž by se zabývala proporcionalitou omezení svobody žalobce. Dle žalobce je pak napadené rozhodnutí též rozporuplné, když se uvádí, že bylo vydáno dne 6. 8. 2024, ačkoliv dřívější rozhodnutí žalované č. j. KRPU-125475-40/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, o prodloužení doby trvání zajištění, bylo vydáno dne 5. 8. 2024. Datum převzetí napadeného rozhodnutí žalobcem bylo současně nestandardně zapsáno s čárkami, namísto teček. Zavádějícím způsobem byla dle žalobce uvedena také informace ohledně lhůty vypršení zajištění ke dni 11. 9. 2024, kterou bylo nejspíše myšleno jeho dřívější zajištění.
3. Následně žalobce uvedl, že v jeho případě byly dány okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí se tak dostatečným způsobem nevypořádalo s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území dle odkazovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Pouze obecná a odkazující argumentace žalované v tomto ohledu pak byla dle názoru žalobce v rozporu s obsahem správního spisu a konkrétními okolnostmi jeho případu, přičemž se žalovaný ve svém odůvodnění opřel toliko o dřívější rozhodnutí o zajištění žalobce.
4. Žalobce dále namítl, že i samotná prodloužená doba trvání zajištění o 30 dnů byla stanovena v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. K tomu zmínil mimořádnost institutu zajištění cizince a dodal, že délka zajištění obecně nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli. Žalovaná proto musela důkladně posoudit skutečnosti, které zajištění odůvodňovaly a tyto současně musely být doloženy ve spisovém materiálu. V napadeném rozhodnutí však dle žalobce absentovaly dostatečně odůvodněné úvahy stran skutkové podstaty zajištění. Délka zajištění poté musela být rovněž přezkoumatelně odůvodněna.
5. Žalovaná tedy dle žalobce porušila základní zásady činnosti správního orgánu plynoucí ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření úvodem obsáhle zrekapitulovala dosavadní průběh dané věci, jakož i cestu žalobce a její průběh přes jednotlivé státy až do České republiky, přičemž zdůraznila, že cílem žalobce bylo dostat se za příbuznými do Německa. Žalovaná uvedla, že rozhodnutím ze dne 12. 7. 2024 byl žalobce zajištěn dle § 129 zákona o pobytu cizinců na třicet (30) dnů, a to za účelem jeho předání do Chorvatské republiky, jakožto země příslušné k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dne 29. 7. 2024 žalovaná obdržela oznámení o tom, že Chorvatská republika souhlasí s přijetím žalobce. Na základě informace Odboru azylové a migrační politiky poté bylo prvotní zajištění žalobce rozhodnutím ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. 8. 2024 prodlouženo o třicet tři (33) dnů (tj. do 11. 9. 2024). Dne 23. 8. 2024 žalovaná obdržela informaci o tom, že dne 19. 8. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí o předání žalobce do Chorvatské republiky a následně dne 4. 9. 2024, že žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu spolu s žádostí o přiznání odkladného účinku. Dle sdělení Dublinského střediska by se pak lhůta pro realizaci předání žalobce 6 týdnů nově počítala od případného usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku dle čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Žalovaná tedy napadeným rozhodnutím opětovně prodloužila zajištění žalobce o třicet (30) dnů od uplynutí lhůty předchozího rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle žalované tak bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a řádně odůvodněno.

7. Žalovaná dále uvedla, že toliko datum vyhotovení napadeného rozhodnutí – tj. dne 6. 8. 2024 – bylo uvedeno chybně, když bylo toto rozhodnutí vydáno dne 6. 9. 2024. V tomto ohledu se však jednalo o zjevnou formální nesprávnost, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Datum převzetí napadeného rozhodnutí (tj. s čárkami) pak bylo napsáno samotným žalobcem, který dané rozhodnutí také převzal.
8. Poté žalovaná zmínila, že povinnosti posoudit zvláštní opatření k vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců dostala v odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění žalobce. V napadeném rozhodnutí pak nemožnost užití těchto alternativ shrnula a plně odkázala na původní rozhodnutí o zajištění s tím, že po dobu zajištění žalobce nedošlo k žádné změně. Žalovaná dospěla k jednoznačnému závěru, že podmínky pro zajištění byly zcela naplněny, přičemž poukázala na § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl totiž na území České republiky bez oprávnění k pobytu – dne 3. 5. 2024 podal žádost o mezinárodní ochranu v Chorvatské republice, kde měl setrvat do rozhodnutí o této žádosti, do Chorvatské republiky, která nesousedí s Českou republikou, žalobce nemohl oprávněně samostatně vycestovat; a v České republice žalobce nikoho nezná a nemá dostatek finančních prostředků. Dle žalované tak byl úmysl žalobce nerespektovat rozhodnutí o přemístění z jeho dosavadního jednání seznatelný. Žalobce obcházel zákony s cílem pracovat v Evropské unii bez potřebných oprávnění.
9. Závěrem žalovaná zrekapitulovala, že žalobce ve věci neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by do Chorvatské republiky nemohl být přemístěn. Systémové nedostatky bránící jeho přemístění do Chorvatské republiky neshledala ani sama žalovaná. Žalovaná tak v napadeném rozhodnutí vyhodnotila, že je předání žalobce do Chorvatské republiky možné, přičemž zákonným způsobem a individuálně posoudila stav řešené věci. Vzhledem k uvedenému tedy navrhla podanou žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

10. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažoval nařízení ústního jednání za nezbytné.
11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl dne 11. 7. 2024 ve 14:50 hodin zajištěn Policií České republiky poblíž hraničního přechodu Petrovice – Bahratal poté, co mu byl policejními orgány Německa odepřen vstup na jejich území. Lustrací žalobce pak bylo žalovanou zjištěno, že je jmenovaný ode dne 3. 5. 2024 evidován na území Chorvatské republiky jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Dne 12. 7. 2024 byl proveden výslech žalobce za přítomnosti tlumočnicka do ruského jazyka. Do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 12. 7. 2024 žalobce především sdělil, že má v Německu manželku a dítě. Žalobce si byl vědom toho, jaké podmínky musel jako státní příslušník Gruzie splnit, aby mohl vstoupit na území schengenského prostoru. Uvedl, že domovský stát opustil zhruba před třemi měsíci, kdy odcestoval do Bosny a Hercegoviny. V Bosně a Hercegovině žalobce pobýval zhruba měsíc, avšak tam žádnou práci nenašel. Během pobytu v Bosně a Hercegovině mu byla osobou moldavské státní příslušnosti přislíbena práce v Chorvatsku. Dne 3. 5. 2024 tedy vycestoval s několika cizinci ruské národnosti do Chorvatska. Na radu moldavského státního příslušníka tomuto odevzdal cestovní pas a následně v Chorvatsku požádal o azyl. Po zadržení v Chorvatsku byl žalobci cestovní pas vrácen, přičemž byl přemístěn do záchytného střediska pro azylanty. V tomto středisku žalobce pobýval zhruba měsíc a poté ho z důvodu nevyhovujících podmínek opustil a vrátil se zpět do Bosny a Hercegoviny. Po čase pokračoval přes Srbsko, Maďarsko, Slovensko a Českou republiku do Německa za svým bratrem. U bratra pobýval zhruba týden. Dne 10. 7. 2024 vycestoval mimo Německo s cílem navštívit v Praze své známé z Čechenska, kteří zde žijí. Následně se dne 11. 7. 2024 vracel k bratrovi do Německa, ale vstup mu byl odepřen a byl vrácen zpět na území České republiky. Současný stav řízení o azylu, které je s ním vedeno v Chorvatsku, mu nebyl znám. Do Chorvatska se nicméně už vrátit nechtěl, neboť se tam k němu nechovali dobře. K domovskému státu též nemá kladný vztah, neboť se tam k němu rovněž nechovali dobře; v zemi je chudoba a nelze tam najít dobře placenou práci. Zmínil též, že jeho původní cestovní doklad mu byl odcizen v Německu během dřívějšího pobytu, avšak tuto ztrátu policejním orgánům Německa nenahlásil. O nový doklad požádal prostřednictvím internetu přímo Ministerstvo spravedlnosti Gruzie, které mu jej následně zaslalo do Německa. Na území České republiky žalobce nemá žádné příbuzné či blízké osoby, stejně tak zde nemá ani žádné ekonomické, kulturní nebo společenské vazby. V žádném ze států Evropské unie nemá pobytový status ani o něj nechtěl. Žalobce neměl dostatek finančních prostředků k návratu do Chorvatské republiky, přičemž se tam ani vrátit nechtěl. Nesdělil žádné překážky, které by mu bránily v návratu do Gruzie či Chorvatska, nic mu v těchto státech nehrozí. V případě propuštění ze zajištění by se vrátil do Bosny a Hercegoviny. Jeho zdravotní stav byl dobrý.
14. Dne 12. 7. 2024 žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž byla žalobci dle § 129 odst. 7 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění třicet (30) dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 11. 7. 2024 ve 14:50 hodin (toto rozhodnutí bylo žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

převzato dne 12. 7. 2024). Následně dne 5. 8. 2024 vydala žalovaná rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o dalších třicet tři (33) dnů (toto rozhodnutí bylo žalobcem převzato dne 6. 8. 2024). Dne 22. 8. 2024 poté byla žalované doručena žádost žalobce o propuštění ze zajištění, ve které žalobce mj. uvedl, že si prostřednictvím své manželky a známých opatřil prostředky pro složení finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v částce 30 000 Kč. K tomu doplnil, že za něj tuto částku případně složí občan České republiky V. A., přičemž žalobce doložil též potvrzení o zůstatku na bankovním účtu jmenovaného složitele, jakož i kopii jeho občanského průkazu. V. A. by pak zajistil žalobci také ubytování a obstaral by i případné další nutné záležitosti související s jeho dočasným pobytem na území České republiky. Žalobce by žalované poté zaslal adresu, na které by se zdržoval ve smyslu § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobce zmínil, že by mu mohla být stanovena i povinnost osobně se hlásit v době žalovanou stanovené podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nato žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla prodloužena doba trvání zajištění žalobce dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o dalších třicet (30) dnů (toto rozhodnutí bylo žalobcem převzato dne 7. 9. 2024). Současně spisová dokumentace obsahuje i informace a sdělení Odboru azylové a migrační politiky o průběhu řízení vedeného se žalobcem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tj. o předání do Chorvatské republiky).

15. Soud se v projednávané věci předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že je dané rozhodnutí rozporuplné, jak už bylo shora popsáno v rámci rekapitulace žalobních tvrzení, že se dostatečným způsobem nevypořádalo s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců a že v něm absentovaly i dostatečně odůvodněné úvahy stran skutkové podstaty zajištění a jeho délky. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 5 Afs 398/2020-31).
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníku řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, obsahuje takové vady skutkových zjištění, které utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je dále

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

takové rozhodnutí, v němž správní orgán zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze poté považovat zejména rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z něhož nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, které neobsahuje vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

18. V návaznosti na shora popsané soud k věci nejprve uvádí, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje žalované zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V souzené věci je jím zákon o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje v hlavě XI. nadepsané jako zajištění cizince a rozlišuje zde tři možné varianty zajištění cizince, a to: za účelem správního vyhoštění (§ 124 – § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129). Vůči žalobci byla aplikována varianta posledně zmíněná a k zajištění jeho osoby tak došlo podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Ve výrokové části rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaná ve smyslu § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanoví dobu trvání zajištění, je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu. Ve výroku napadeného rozhodnutí je pak konkrétně uvedeno, že se podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců žalobci „*prodlužuje doba trvání zajištění o třicet (30) dnů, od uplynutí doby trvání zajištění, která byla žalobci stanovena podle téhož ustanovení v rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2004, č. j. KRPÚ-125475-40/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, a to v rámci jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, kdy lhůta vyprší ke dni 11. 9. 2024.*“ K tomu soud doplňuje, že výroková část správního rozhodnutí tvoří pomyslný centrální bod, na němž je rozhodnutí jako celek postaveno a zajišťované osobě z něj musí být jednoznačně zřejmá skutečná doba trvání zajištění, a to i vzhledem k povaze tohoto rozhodnutí, kterým dochází ke zbavení osobní svobody. V posuzovaném případě je nicméně ze shora citovaného výroku napadeného rozhodnutí, byť se jedná o složitě formulované souvětí, nájisto zřejmá délka trvání prodloužení zajištění, a to konkrétně o třicet (30) dnů, od uplynutí doby trvání zajištění, která byla žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovena podle téhož ustanovení dřívějším rozhodnutím žalované ze dne 5. 8. 2004 (dle kterého by doba zajištění vypršela ke dni 11. 9. 2024). Doba prodloužení předmětného zajištění tak dle soudu byla ve výroku stanovena jednoznačně.

19. Pokud se poté jedná o uvedení data převzetí napadeného rozhodnutí žalobcem dne 7. 9. 2024, které mělo být zapsáno nestandardně čárkami, v tomto ohledu je třeba zdůraznit, že toto datum při převzetí do vlastních rukou na dané rozhodnutí zapsal sám žalobce, přičemž k němu připojil i svůj podpis. Nadto je z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobce téhož dne – tj. 7. 9. 2024 – převzal a podepsal i usnesení o ustanovení tlumočnicka právě ve věci prodloužení lhůty jeho zajištění dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kterým bylo též napadené rozhodnutí podepsáno. Argumentace žalobce tak byla v tomto směru zcela mimoběžná, přičemž soud neshledal v zápisu dotčeného data 7. 9. 2024 jakékoli nejednotnosti.
20. Soud současně vyhodnotil, že nesprávně uvedené datum vydání napadeného rozhodnutí – tj. 6. 8. 2024 – v záhlaví tohoto rozhodnutí (namísto dne 6. 9. 2024, kdy bylo dané rozhodnutí fakticky vydáno), bylo nutno hodnotit jako zjevnou chybu v psaní. Jednalo se tak sice o pochybení žalované, nikoliv však takové, které by mělo vliv na samotnou přezkoumatelnost či zákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně i v této souvislosti lze poukázat na fakt, že z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že dne 6. 9. 2024 bylo vydáno nejprve již dříve odkazované usnesení o ustanovení tlumočnicka (č. j. KRPU-125475-49/...), které žalobce podepsal dne 7. 9. 2024, jakož i poučení tohoto tlumočnicka (č. j. KRPU-125475-50/...), a až poté následovalo napadené rozhodnutí (č. j. KRPU-125475-51/...), jež žalobce převzal a podepsal dne 7. 9. 2024, jak už bylo také dříve vyloženo. Soud proto ani v tomto žalobním tvrzení neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
21. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů se soud dále zabýval námitkou žalobce, že se napadené rozhodnutí dostatečným způsobem nevypořádalo s možností uložení zvláštních opatření za účelem jeho vycestování z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců.
22. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že je žalovaná povinna při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Žalovaná tedy musí vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení jeho povinností, jakož i jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace. Uvedené skutečnosti zároveň musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 2 As 119/2011-39). Současně musí být přezkoumatelným způsobem odůvodněno i posouzení stran potenciality uložení alternativních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2024, č. j. 7 Azs 29/2024-57).
23. Je poté úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalované v řízení a aby přezkoumal, zda uvážení žalované o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.
24. Na tomto místě soud znovu připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesílané účastníkem za Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).

25. K předmětné námitce pak soud uvádí, že žalovaná se k neaplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřila toliko tak, že dle původního rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho předání ze dne 12. 7. 2024, uplatnění jiných dostatečně účinných, avšak mírnějších donucovacích opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, bylo shledáno zcela neúčelným, přičemž do doby vydání napadeného rozhodnutí dle žalované nenastaly nové skutečnosti, které by mohly rozhodnutí o neuložení zvláštních opatření žalobci jakkoliv zvrátit. Žalovaná tedy v daném kontextu, resp. v rámci rozhodnutí o opětovném prodloužení doby trvání zajištění žalobce, plně odkázala na odůvodnění původního rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 12. 7. 2024.
26. Soud poté dodává, že původní rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 12. 7. 2024 konstatovalo, že by žalobce nedodržel podmínky zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky nikoho nezná, nemá dostatek prostředků na finanční záruku, není si schopen zajistit na území České republiky ubytování, přičemž se chce dostat za svou rodinou do Německa, resp. nechce být předán do Chorvatské republiky, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu, ani Gruzie jako svého domovského státu.
27. Vycházejí z výše popsaných skutečností soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, a ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30, v souvislosti s požadavky kladenými na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění judikoval, že je rozhodnutí o prodloužení zajištění rozhodnutím obsahově navazujícím na rozhodnutí o zajištění. Zdůraznil však také, že takto lze k odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění přistoupit, jen pokud nedojde ke změně skutkových okolností. *„Za nezměněných skutkových okolností tedy budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“* Tento výklad potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017-26: *„Judikatura vztahující se k zajišťování cizinců (...) sice v obecné rovině stanoví, že správní orgány v rozhodnutí o prodloužení zajištění již nemusí rozsáhle rekapitulovat důvody zajištění (cizinec s nimi byl obeznámen již z původního rozhodnutí o zajištění). (...) Zmíněné podání obsahující návrh příbuzného stěžovatele na složení finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, učiněné den po vydání prvotního rozhodnutí o zajištění, však zcela jednoznačně představovalo zcela novou skutkovou okolnost, kterou měla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě reflektovat.“* Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že *„[z]a situace, kdy v průběhu správního řízení existuje zcela jasný návrh směrem ke složení finanční záruky podle § 123b zákona o pobytu cizinců, povšechné vypořádání se s nemožností aplikace zvláštních opatření v rámci odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění v zásadě neobstojí. Opačný přístup správního orgánu je totiž v rozporu se zásadou individualizace tak, jak ji vymezil rozšířený senát ve výše citovaném usnesení, a především zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016-26).“*
28. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu lze tedy nepochybně dovodit, že rozhodnutí o prodloužení zajištění, ve kterém žalovaný rozhoduje o dalším trvání zajištění, není pouze rozhodnutím, které „upravuje dobu zajištění“. I v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je žalovaná povinna se v úplnosti vypořádat s otázkou, zda podmínky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců trvají. Ačkoliv přitom postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění – uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Ostatně povinnost zkoumat, zda důvody zajištění trvají, má žalovaná podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o (prodloužení) zajištění rozhoduje. Trváním důvodů zajištění by se proto měl žalovaný zabývat i při rozhodování o prodloužení zajištění.

29. Soud tak na základě nadepsaných skutečností ve věci vyhodnotil, že posouzení žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí stran potenciality uložení alternativních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nelze považovat za přezkoumatelné. Žalovaná se totiž v napadeném rozhodnutí fakticky vůbec nezabývala podáním žalobce učiněným dne 22. 8. 2024, ve kterém žalobce nově uvedl (tj. oproti dosavadnímu stavu řešeného případu), že si prostřednictvím své manželky a známých opatřil prostředky pro složení finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v částce 30 000 Kč, kterou by za něj složil občan České republiky V. A. K tomu žalobce doložil i potvrzení o zůstatku na bankovním účtu jmenovaného složitele, jakož i kopii jeho občanského průkazu. V. A. by pak zajistil žalobci také ubytování a obstaral by i případné další nutné záležitosti související s jeho dočasným pobytem na území České republiky. Žalobce by žalované zaslal též adresu, na které by se zdržoval dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobce zmínil, že by mu mohla být stanovena i povinnost osobně se hlásit v době žalovanou stanovené podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Shora konstatované podání obsahující návrh žalobce (včetně doložení relevantních příloh) ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, učiněné před vydáním napadeného rozhodnutí o opětovném prodloužení zajištění žalobce, tudíž ve smyslu dříve odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu zcela jednoznačně představovalo novou skutkovou okolnost, kterou měla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě reflektovat. V posuzovaném případě proto soud uzavřel, že žalovaná v této části nedostála požadavkům na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38). V tomto ohledu je tedy namítané rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné.
30. Jestliže tedy žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez dalšího odkázala na posouzení možnosti uložení zvláštních opatření v prvotním rozhodnutí o zajištění, jednalo se o závěr zcela nepřiléhavý, neboť právě v mezidobí došlo ke změně rozhodných skutečností, které nebyly v předchozích rozhodnutích žalované zohledněny. Soud tak uzavírá, že je v tomto směru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
31. V kontextu nadepsaného hodnocení se pak soud dalšími námitkami žalobce již nezabýval, neboť z důvodu zjištěné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí žalované, pro kterou soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutím, by to bylo již bezpředmětné.
32. Soud poté uvádí, že ve věci nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě, neboť ve věci samé rozhodl ve lhůtě stanovené v § 73 odst. 4 s. ř. s., a rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě tak zcela pozbylo smyslu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. S ohledem na vše dříve uvedené tudíž soud shledal podanou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud současně nevrátil věc žalované k dalšímu řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, totiž platí, že „... po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Tyto závěry lze poté přiměřeně použít také na nyní posuzovaný případ, neboť podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je v řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2024, č. j. 7 Azs 29/2024-57).
34. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobce, jenž úspěch ve věci měl, náhradu nákladů řízení výslovně nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. října 2024

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.